

Elän hyvää elämää. Tai siltä se vaikuttaa. Vaikutan muille viisaalta, kenties mukavalta ja minulla tuntuu olevan kaikki hyvin. Muttei ole. Se kaikki voi olla vain harhaa. Tai no, on mahdollista, että toisen silmin katsottuna minulla on oikeasti kaikki hyvin ja joku toinen voi pitää minua vain huomionhakuksena tapauksena, joka sepittää asiansa. Mutta puhun totta, totuutta, joka tulee suoraan sydämestäni, jota on riivitty ja revitty eri suuntiin. Kuulostan jo dramaattiselta. Hah. Anteeksi, ei ollut tarkoitus. Olen Zweinte, tällainen aivan tavalliselta vaikuttava susineito. Tai, ehkä vaikutin ennen tavalliselta. Nythän saatte tietoa menneisyyttäni. Vakuutan, etten valehtele. Miksi edes tekisin niin? Haluan kertoa teille totuuden siitä mitä olen ja mistä olen oikeasti tullut. Mitä minulla on sydämelläni. Emoni oli ankara, vaati vain parasta. Jos sain kiinni ruokaa, minun täytyi saada sitä lisää. Vaikka ankaruuden joku voisi tuomita vain vihaksi ja katkeruudeksi, oli siinäkin rakkautta. Miksi emoni vaatisi minun parastani, jos ei rakastaisi minua? Miksi yrittäisi luoda minulle riittävästi taitoja selviytymiseen? Miksi hän jatkuvasti kehottaisi minua tekemään paremmin, mikäli häntä ei kiinnostanut miten minulla tulisi menemään elämässäni. Miksi? Olin keskimäinen, ainoa tytär ja siksi minulta vaadittiinkin parasta. Urokset ovat uroksia, he pärjäävät vain pelkällä voimalla. Mutta me naaraat, me tarvitsemme muutakin. Älyä, viekkautta ja enemmän taitoja, joita siirtää tuleville jälkeläisille. Ehkä se oli myös syy emoni ankaruuteen. Hän halusi olla ylpeä tyttärestään, luulen. Mutta en ollut yksin, me asuimme laumassa. Oikeassa susilaumassa, johon kuului emoni sisarukset. Emoni oli vanhin ja hän oli siten alfanaaras, korkealla sijalla, johtajattarena. Isäni oli siis laumani alfa, johtaja. Ylevä tausta minulla, eikö? Mutta se ei tule vaikuttamaan elämääni, ellen sitten anna sen tehdä sitä. Se voi hankaloittaa, se voi helpottaa. Miten sen ottaa. Mutta tätini, emoni siskot, olivat rakastavia. Viihdyin heidän seurassaan, mutta eritoten viihdyin vanhimman tätini seurassa. Hänellä oli ollut puoliso, mutta tämä oli kuollut ennen kuin he ehtivät edes perustaa omaa laumaansa. Onnekseni. Meistä tulimme läheisiä ja hän opetti minulle oikeat taidot. Toivoin sen kestävän ikuisesti. Muttei kestänyt. Ei se koskaan kestä. Eräänä syksynä, kun olin täyttänyt kaksi vuotta, se tapahtui. Metsään saapui metsästäjiä ja he metsästivät meitä, susia. Meidän olisi pitänyt muuttaa aiemmin pois reviiriltämme, kotoa. Mutta minä en varoittanut emoani tarpeeksi ajoissa. Kun tajusin varoittaa, se oli jo liian myöhäistä. Metsästäjät olivat löytäneet meidät. Lähdimme pakoon, kuin jäniksen petoja. Mutta he saivat hänet, tätini. En nähnyt sitä, minut oli laitettu etsimään parasta reittiä joen ylitse. Kun kuulin laukauksen, oli jo liian myöhäistä. Kun ehdin paikalle, hänen ruumiinsa oli ehtinyt jo kylmettyä. Se jätti minut ikuisen jäljen, syvälle sydämeeni. Oli niin lohdutonta nähdä rakas tätini kuolleena ja kylmettyneenä, kun ennen hän oli ollut eloisa ja kaikille ystävällinen. Antanut kaikille sijan sydämestään, oli tämä millainen tahansa. Parhaat menevät ensin. Tätini oli antanut kaikkensa, jotta laumani olisi selvinnyt. Hän antoi kaikkensa meidän vuoksemme. Antoi rakkautta, huolenpitoa. Ja henkensä. Meidän täytyi kuitenkin jättää kotimme, vaikka tätini olikin kuollut. Emme voineet ottaa häntä mukaamme, sillä hän olisi ollut vain painolasti. Emme ehtineet edes haudata häntä pois metsästäjien silmistä, kun ne saapuivat. Juoksimme kuin viimeistä päivää pakoon. Jos emme olisi juosseet, se olisi ollut viimeinen päivämme. Sitä se oli, viimeinen päivä yhdessä. Tätini ja perheeni, me jouduimme eroon. Vanhempani ja veljeni pääsimme joen yli, mutta tätimme jäivät jälkeen, mutta selvisivät joen ylitse myös. Mutta oli liian myöhäistä, he olivat auttamattomasti liian takana. Emme uskaltaneet odottaa heitä, vaan jatkoimme matkaa. Emoni ei antanut kenenkään jäädä jälkeen, sillä hän ei halunnut enää menettää ketään. Sisaret olivat jo liikaa. Myöhemmin kaikki oli taas kunnossa. Elimme melko onnellista elämää, uudessa laumassa. Olimme saaneet sijan suuresta, kymmenen suden laumasta, jonka jäsenet olivat nuoria. Vanhempani, he kielsivät minua lähtemästä etsimään tätejäni. Se pysäytti ja

kysyin syytä. ”He ovat liian kaukana, se on liian vaarallista”, aina sama vastaus. Aina. Kysyin todellista syytä monet kerrat, kunnes isäni oli jo kuollut ja emoni kuolemaisillaan. Viimeisillä hetkillään hän paljasti sen, syyn miksen saanut tavata tätejäni. ”He pettivät meidät, he eivät luottaneet meihin”, emoni vastasi. Mikä oli ollut niin kamalaa, että emoni luuli niin? Luuli rakkaiden siskojensa pettäneen hänet. Ja niin emoni luovutti elämästä ja kuoli. Jätti jälkeensä revityn sydämeni. Vaikka laumassa olikin aluksi hyvä olla, en sopeutunut tarpeeksi hyvin. Minua kiusattiin, koska olin muita ovelampi ja sain yleensä viekkailla tavoilla enemmän saalista kiinni. He eivät tajunneet omaa parastaan. He eivät ajatelleet laatikon ulkopuolelta. He ajattelivat vain omaa etuaan, heille olisi uhka, mikäli joku olisi heitä parempi. Ja niin minä katkeroiduin. Etsin elämälleni tarkoitusta monet kerrat. Ja kun syksyllä lauma muutti takaisin syksyreviirilleen, niin oli ollut tapana, kuljin eräänä kylmänä yönä kallioille, jotka kohosivat jyrkkänä kohti pilviä. Kalliolta oli vaarallinen pudotus veteen, joka oli aivan leirimme vieressä. Tiesin loppuni koittavan, mikäli hyppäisin. Elämälläni ei ollut tarkoitus, veljeni olivat aikoja sitten lähteneet omille teilleen, tätini kadonneet tai kuolleet, vanhempani eivät olleet enää pitämässä vahtia tekemisistäni eivätkä laumalaiset välittäneet minusta. He vain olivat liian typeriä tajutakseen sitä. Ja niinpä hyppäsin. Hyppäsin pää edellä, niin että voisin hukuttaa ajatukseni ennen kuin vesi täyttäisi keuhkoni ja saattaisi minut vanhempieni luo. Se oli tuskallista, jokainen sekunti oli pelkkää tuskaa. Epäroin ja yritin nousta pintaan, hengittämään, mutten päässyt. Vasta silloin huomasin sen kivun, joka sykki etujalassani. Se oli tarttunut kahden kiven väliin ja jumittanut minut kuolemaan. Ja niin minun oli kuoltava tuskaisa, hidas kuolema. En olisi halunnut sitä, se ei ollut armollinen, vaan juuri armoton. En voinut kuin vain miettiä miten olin päätenyt siihen, vaikka ajatukseni eivät kulkeneet. Ja kun sydämeni pysähtyi, tuijotin suoraan vedenpintaan. Hetken aikaa pinta oli tyyni ja laumalaiseni saattoivat nähdä syyttävän katseeni, kunnes en ollut enää siinä. Kalat olivat syöneet minut.